

József élete

Lekció: Zsolt.130.

Textus: Gen. 39.21-40.23

2003. márc. 16.

Gazdagrét

A várt remény semmissé lesz...

Szóval igazságtalanul kerültél a börtönbe. Nagy dolgokról álmotál, fényes karrierról, de egyelőre nem sok látszik ebből. Átélted a nemvárt bukást. Magad sem számítottál rá. Nem gondoltad, hogy ilyen hirtelen a padlóra küldenek. Miközben Isten veled. Azt hitted, erősebb a pozíciód. A zuhanás úgy ért, mint derült égből a villámcsapás. A biztosból a bizonytalanba, a kiszámíthatóból a kiszámíthatatlanba vezetett az utad. Ezerszer lepergett előtted, hogy mi történt; a partvonalon kívül van időd gondolkodni. Állásodat elvesztetted - kirúgtak, mert megfúrt a kollégád. Családod válságba került - hűtlenné lett, akihez hűséges voltál. A hirtelen beállt betegség elrabolta szabadságodat, látszólagos függetlenséged. Börtönben vagy, álmaid összetörtek, veled együtt. A tisztelet és becsület, ami körbevett - már a múlté. Nyugalom, békesség - nincs többé. Nem sokra tartanak. Börtöntölteléknek, bukott embernek úgyszincs igaza. "Tartsuk magunkat távol tőle!" - mondják rólad.

"De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá..." Egyedül ebbe kapaszkodsz. Túl vagy már az első kétségbeesésen: "nem, ez nem lehet igaz, biztos csak álmodok!" De nem ébredtél fel. Ilyen hosszú csak a valóság lehet... A felháborodás, a lázadás már erőtlen, lecsengőben van. Évekig nem bírsz dühöngeni. Az Istennel való háború nem alternatíva már. Nem maradt más, mint hogy bízol az Úrban. Erős hittel ragaszkodsz ahhoz, aki a mélységbe taszított, de ott is veled van. És vársz. Teszed a dolgot, hűségesen újra - magad sem tudod honnan az erő - és vársz. Várod a jobb napokat. Megfeszülve várod a változást. A börtönfalak leomlását. Nap mint nap kémleled a jeleket. A reménység halvány jeleit. Reggel és este imádkozol: *"Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt."* (Zsolt.130.5-6) És az egyik nap mégis ugyanolyan, mint a másik. A börtönfalak nem omlanak le, amnesziáról mégcsak pletykákban sem hallani. A börtönparancsnok rádbízta a foglyokat, az Úr eredményessé tett itt is, de te szabadulni akarsz.

Egyszer csak váratlanul megnyílik börtönöd ajtaja. Behasít a fény, nem látod mi történik, de szívedet izgalom járja át. Valami történik, ez a nap más, mint az ezt megelőző ezek. Nyitva az ajtó! De még éppen csak, hogy megdobbant a szíved, máris újra csapódik az ajtó. Nem neked nyílt ki, hanem más mögött záródott be. Két ember érkezett börtönödbe. *"Ezek után történt, hogy az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezett uruk, az egyiptomi király ellen. Megharagudott azért a fáraó a két főemberre, a főpohárnokra és a főszütőmesterre. Őrizetbe vétette őket a testőrparancsnok házában, abban a börtönben, ahol Józsefet fogva tartották"*.

Befolyásos embereket bíznak rád. Államtitkárok, akik hozzád hasonlóan felülről, nagyon magasról buktak. Nem ismeretlen számodra arcukra kiülő aggodalmuk és zavaruk. Vajon én is ilyen szánalomraméltóan néztem ki? - gondolkodsz. Te is hasonlóan elveszett voltál, amikor idekerültél, még ha ma már otthonosan is mozogsz. Látod, amint rettegve tördelik kezüket, keresve a kiutat. Hallod, amint egyszer dühöngve kiáltoznak, másszor pedig halk, fojtott zokogással nézegetik feleségük és gyermekeik könnyáztatta fényképeit. Neked sem feleséged, sem gyermekeid. A családról semmit sem tudsz, de talán nem is nagyon akarsz. Neked még a börtönajtó másik oldalán sincs senkid.

Egyik reggel még a szokottnál is feldúltabbnak, nyomorultabbnak tűnik a két kormánytag. De mi közöd hozzá? A te feladatod csak annyi, hogy ellásd a dolgot. Igen, melléd kerültek, ugyanabban a börtönben vannak, de ezen túl semmi közös nincsen. Ezek korrupt hivatalnokok. Megérdemlik, hogy itt vannak. Te ártatlan vagy. Igazságtalanul zártak be. Ezek otthon vannak. Te pedig idegen vagy. Ők most kerültek be. Te éveket húztál itt le. Mi közöd hozzájuk? Se erőd, se

kedved. Vannak itt még sokan rajtuk kívül. De ezek most mégis szánnivalóan nyomorultak. Egyre inkább látod, hogy ők is emberek. Számítanak neked. Nem tudod szíved keményen távortartani tőlük, mégha e világ börtöntörvényei ezt is diktálják. Talán azért, mert reggel-este az Úrhoz imádkozol? Lehet. Mindenesetre megkérdezed őket: *"Miért olyan szomorú ma az arcotok?"* És ezzel melléjük állsz, könnyөрületességet gyakorolsz, társuk leszel.

"Álmodtunk, de nincs, aki megfejtse." Az tényleg baj. Régóta élsz már itt, tudod, hogy milyen nagy ügyet csinálnak az álomfejtésből. Amikor fent voltál még, gyakran tanúja voltál, hogy hívták az álomfejtőt. Minden reklámújságban hirdette magát. Nagy tisztelet vette körül, nemhiába, diplomás szakember volt. A legjobb privát kurzusokra járt. Tudott ingázni, reikizni, mestere volt a jóslásnak és az asztrológiának. Mintha kezében tartotta volna a jövőt. Misztikus tisztelet vette körül a sokféle technikát és mágiát felváltva és magabiztosan alkalmazó embert. Tekintélyes tudós, sőt, több annál. Pap, mágus, beavatott. Az ezoterikus ismeret, az ősi bölcsesség tudója. Különösen sorsfordulók közepette adtak a szavára. Érted jól a két államtitkár aggodalmát. Álmodtunk, ami az istenek üzenete, de a börtönben nincs ilyen szolgáltatás. A fáraó házában van, a börtönben nincs. Megfelelő szakember híján nem tudják meg, mit tartogat a jövő számukra.

Ilyen végzettséged neked sincs, bár álomban van tapasztalatod. Szerinted azonban nem ezoterikus forródróra van szükség: *"Istennél van a megfejtés."* Megvallod, hogy az egy Isten kezében van a jövő. Az álmot az ő ajándéka. A magyarázat meg nem okkult praktikák, elrejtett lelki bölcsességek tudorának kiváltsága, hanem a Mindenható Isten kijelentése. Hiszel benne, akinek jeleit naponta várod. És látod, hogy ő nem vonult ki életedből. Valamit cselekszik, amit álomban megjelent, és a magyarázatot neked adja. Azt persze nem tudod, hogy mindez rád nézve történik. Azt még elképzelni sem tudod, hogy mi következik majd - de csak két év múlva.

De ismered azt, aki több, mint minden tudás, módszer, technika. Nem szégyelled, pedig nem ártatlan abban, hogy itt vagy a börtönben. *"Beszéljétek csak el nekem"*. A kezébe mered tenni magadat? Újra mersz bízni benne? Pedig nem könnyű. Nincs szakértelmed. Mi van, ha semmi magyarázatot nem kapsz? Ha nem szólal meg? De te hiszed, a börtönben is hiszed, a partvonalon túl is hiszed, a hosszú várakozás ellenére is hiszed, hogy Isten használni tud. Övé a megfejtés, de te fogod elmondani. Ennyire bízol benne. És mindeközben, talán, a remény egy halvány sugara szűrődik be a falak között...

"A három vessző három nap. Három nap múlva fölelemel téged a fáraó, visszahelyez a hivatalodba, és te adod a poharat a fáraó kezébe a régi rend szerint, amikor a pohárnoka voltál." Igen, ez az! Itt nyílik az ajtó. Isten kijelentette neked, hogy a főpohárnok nemsokára annak színe előtt áll, akinek csak egy szavába kerül, és szabad vagy. Csak egyetlen szavába. És te itt vagy ettől három napnyira. Egyforma napok ezrei mögötted, és talán már csak három nap előtted. Ez a három nap egy örökkévalóság, de el fog telni. Nem hiába vártál, a küszöbön szabadulásod! *"Ne feledkezz meg rólam, amikor jó dolgod lesz, és légy hozzám hűséges: említs meg engem a fáraónak, és vitess ki ebből a házból!"* - mondod. *"Mert galádul raboltak el engem a héberek földjéről, és itt sem csináltam semmi rosszat, mégis tömlöcbe vetettek."* Igen, így van. Igazságtalanul bántak el veled. És most reménykedsz? Helyes. Befolyásos ember lett a lekötelezeted. Három nap múlva az, aki itt van a börtönben, akinek te szólsz Isten üzenetét, ott áll a fáraó előtt. Három napnyira a szabadulás. *"Várja az én lelkem az Urat, várja az én lelkem az Urat, jobban mint az örök a reggelt."*

Látod, a fősütőmester is izgatott lett, érez valamit kettőtök reménységéből. Figyelj rá is, ő is álmodtunk. Mondd el neki is az Úr üzenetét.

"Három nap múlva fölelemel téged a fáraó, de fára akasztat, és madarak eszik le a húsodat."

Ne ijedj meg! Igen, ez is lehetséges. De ne ijedj meg. Nem tudod miért tesz Isten az egyikkel így, a másikkal úgy. Nem tudod, miért életre emeli fel a fáraó az egyiket, és halálra emeli fel a másikat. Csak azt tudod, hogy így lesz. Talán elbizonytalanodtál? Elpárolgott reménységed? Mégse olyan szélesre nyílt az ajtó? Nem tudod, mi vár rád?

A három nap eltelt, a két államtitkárt elvitték. Számolod a napokat. Számolod az órákat. Számolod a perceket. Igen, most visszahelyezték a tisztébe. Nyugalom, a fáraó születésnapjának ünneplése nem a megfelelő alkalom. A családjával is találkoznia kell. Talán várja a legkedvezőbb időt. Három nap. Három hét. Csak nem elfelejtett? Három hónap. A napok újra egyformák. A főpohárnok elfelejtett. Isten sem emlékezett meg rólad.

"De a főpohárnok nem gondolt Józsefre, megfeledkezett róla."

És ezt te is tudod. Könyörületes voltál, de nem hálálták meg. Hűséges voltál Istenhez, mégsem nyílt ki az ajtó előtted. Reménységet tápláltál, és semmivé foszlott. Ez a hajó elment. Túl sok meg nem jár erre. Ki tudja, jön-e még másik?

Nem marad más, minthogy bízol az Úrban. Bízol és imádkozol:

*"Meddig tart ez, Uram?
Végképp megfeledkeztél rólam?
Meddig rejtet el orcádat előlem?
Meddig kell magamban tanakodnom,
és bánkódnom szívemben naponként?
Meddig kerekedhetik fölém ellenségem?"*

*Tekints rám, hallgass meg,
Uram, Istenem!
Tartsd meg szemem ragyogását,
ne jöjjön rám halálos álom!
Ne mondhassa ellenségem:
Végeztem vele!
Ne ujjonghassanak ellenfeleim,
hogy ingadozom!
Mert én hűségemben bízom,
szívből ujjongok, hogy megsegítesz.
Éneklek az Úrnak,
mert jót tett velem. (Zsolt. 13)*